

Sygn. akt II KK 285/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **A. D.**

skazanego z art. 222 § 1 i art. 226 § 1 k.k.

rozpoznając w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 października 2015 r.,

kasację wniesioną przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 marca 2015 r., sygn. akt X Ka 66/15

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w

Warszawie z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt V K 292/14,

na podstawie art. 531 § 1 zd. I w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. pozostawia kasację bez rozpoznania, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

W sprawie niniejszej, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, A. D. został uznany winnym przestępstw z art. 222 § 1 i art. 226 § 1 k.k. i po wymierzeniu za każde z nich kar grzywny po 100 stawek dziennych, skazany na łączną karę grzywny 150 stawek dziennych po 20 zł każda, z orzeczeniem też nawiązek na rzecz pokrzywdzonych. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w Warszawie, zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną. W kasacji od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przez nienależytą obsadę Sądu odwoławczego, polegającą na udziale w wyrokowaniu sędziego Sądu Rejonowego w sytuacji, gdy dokumenty w aktach sprawy wskazują na brak prawidłowej delegacji do orzekania w tym Sądzie oraz

naruszenie art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. przez nieustosunkowanie się do zasadniczych zarzutów apelacji. Wywodząc w ten sposób, skarżący wystąpił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, a nadto o wstrzymanie wykonania obu wydanych w tej sprawie orzeczeń oraz zwolnienie skazanego od opłaty od kasacji, którego to zwolnienia odmówiono jednak postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 7 lipca 2015 r. (X WKK 21/15 – k. 210). W odpowiedzi na tę kasację, prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Rozpatrując tę kasację, Sąd Najwyższy uznał, że jest ona wręcz niedopuszczalna.

Mając bowiem na uwadze treść wyroku, od którego ją wniesiono, całkowicie niedopuszczalny jest drugi z zarzutów wskazanych w tej skardze, jako że w wypadku, gdy oskarżony został skazany na karę inną niż kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania - a takim jest prawomocny wyrok wydany w tej sprawie, skazujący go jedynie na karę grzywny - kasacja strony jest dopuszczalna jedynie, gdy zostanie wniesiona z powodu uchybień wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 2 w zw. z § 4 pkt 1 k.p.k.). Oznacza to, że w kasacji takiej można podnosić wyłącznie uchybienia o jakich mowa w art. 439 § 1 k.p.k., a żadne inne naruszenia nie mogą być przedmiotem tej skargi. Tym samym zarzut odwołujący się do obrazy art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., jest niedopuszczalny i w tym zakresie nakazuje pozostawienie tego środka, skoro został on jednak przyjęty, bez rozpoznania (art. 531 § 1 zd. I w zw. z art. 530 § 2 i art. 430 § 1 k.p.k.).

Co się zaś tyczy pierwszego zarzutu, to należy zauważyć, że autor kasacji dopatruje się naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przez nienależytą obsadę Sądu na skutek „udziału w wyrokowaniu” jednego z członków składu orzekającego, będącego sędzią Sądu Rejonowego, delegowanym do Sądu Okręgowego, z uwagi na brak prawidłowej delegacji do orzekania w tym Sądzie. Miało ono zaś polegać na tym, że wyrok z jego udziałem wydany został w dniu 6 marca 2015 r., ale jego pisemne uzasadnienie zostało przekazane obrońcy dopiero w dniu 6 maja 2015 r., a więc tym samym już po upływie przewidzianego w prawie o ustroju sądów powszechnych okresu możliwej delegacji sędziego.

Autor tej skargi nie zauważa, lub nie chce zauważyć, że przywoływany przez niego art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uznaje za tzw. bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia sytuację, gdy „sąd był nienależycie obsadzony”. Nienależyta obsada sądu oznacza zaś, że to skład sądu podczas procedowania jest niewłaściwy. Nie neguje przy tym, że w dniu orzekania sędzia, o jakiej tu mowa, miała prawidłową delegację do udziału w składzie orzekającym Sądu Okręgowego w dniu 6 marca 2015 r., kiedy to wydano zaskarżony wyrok. Wskazuje na to zresztą jej odpis zawarty w aktach SN – k. 8. Jak wskazuje się natomiast w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, jako dokumentu sprawozdawczego z narady nad wyrokiem, które jest czynnością wtórną, dokonywaną tylko w określonej sytuacji procesowej, leży więc tym samym poza sferą orzekania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 r., II KK 265/10, OSNKW 2011, z. 7, poz. 59). Podobne stanowisko prezentowane jest zresztą także w orzecznictwie Izby Cywilnej SN (zob. np. uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 r., III CZP 77/11, OSNC 2012, z. 11, poz. 123).

Powyższe oznacza, że podpisanie uzasadnienia wyroku przez sędziego delegowanego może nastąpić także po upływie okresu delegacji, jako że w świetle prawa uzasadnienie w postaci najważniejszych powodów wyroku podawane jest już po jego ogłoszeniu (art. 418 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.). Powstaje ono tym samym w trakcie narady. Sporządzenie go zaś następnie na piśmie jest czynnością podejmowaną *ex post*, jako pisemne utrwalenie uzgodnionego i przyjętego wcześniej podczas narady nad tym orzeczeniem uzasadnienia, które potwierdzają swoim podpisem sędziowie biorący udział w jego wydaniu. Tak też było w sprawie niniejszej. Autor skargi powołuje się tym samym na okoliczność, która w żadnej mierze nie oznacza uchybienia, o jakim mowa w przywołanym przez niego art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., *nota bene* także w żadnym innym przepisie tego artykułu.

Jak zaś podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w sytuacjach, gdy ma miejsce bezpodstawne dopatrywanie się w określonej sytuacji procesowej uchybienia z kręgu tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które bez wątplenia nie stanowi uchybienia, o jakim mowa w art. 439 § 1 k.p.k., to kasacja taka jest niedopuszczalna (zob. np. postanowienia SN z dnia 11 grudnia 2013 r., IV

KK 402/13, OSNKW 2014, z. 5, poz. 39, czy z dnia 10 grudnia 2014 r., IV KK 215/14, OSNKW 2015, z. 5, poz. 43). W konsekwencji, także w powyższym aspekcie skarga ta nie powinna być w ogóle przyjęta, a skoro do takiego przyjęcia doszło, podlega ona pozostawieniu bez rozpoznania.

Z uwagi na takie właśnie rozstrzygnięcie Sąd Najwyższy, stosownie do art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.